

Sygn. akt: I C 1003/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Martyn Bartnik
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Katarzyna Frydrych

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2018 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko B. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

S ę d z i a

sygn. akt I C 1003/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2018r.

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. S.K.A w W. domagała się zasądzenia od pozwanego B. W. kwoty 370,85zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28.07.2015r. (data wytoczenia powództwa) do dnia zapłaty, liczonymi od kwoty 282,82 zł, a także zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu swego żądania podniosła, iż pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług, która obowiązywała od 14.08.2012r. Jednocześnie z uwagi na fakt że B. W. nie wywiązywał się z postanowień wskazanej umowy po jego stronie powstało zadłużenie na rzecz kontrahenta. Z kolei w dniu 15.04.2015r. (...) Polska Sp. z o.o zbyła na rzecz powodowej spółki wierzytelność, jaka przysługiwała jej względem pozwanego. W efekcie niniejszym pozwem domaga się ona zasądzenia rzeczowej należności od wyżej wymienionego, na którą składają się następujące kwoty:

- 282,82 zł – kapitał,
- 88,03 zł – odsetki od pretensji głównej skapitalizowane za okres od 4.12.2012r. do dnia 27.07.2015r. – k.1-2 i 30-33.

W dniu 10.09.2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nakaz zapłaty, w treści którego nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz strony powodowej kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami i kosztami postępowania – k. 3.

W sprzeciwie od wspomnianego orzeczenia pozwany B. W. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, iż faktycznie podpisał on w dniu 14.08.2012r. z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie na jego rzecz usług telekomunikacyjnych, lecz następnie (31.10.2012r.) z jego inicjatywy doszło do jej rozwiązania. Wywiązał się on przy tym ze swych wszystkich zobowiązań wobec kontrahenta. Zaznaczył on również, iż pozwana spółka nie udowodniła, z jakiego tytułu miałaby go obciążać kwota dochodzona pozwem oraz, w jaki sposób została ona wyliczona – k. 7-13 i 19.

Ponieważ do pozwu dołączone zostały, za wyjątkiem umowy cesji wierzytelności, jedynie niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie pozostałych dokumentów, na które w pozwie powoływała się strona powodowa, zarządzeniem z dnia 19.09.2018r. wezwano pełnomocnika powodowej spółki do przedłożenia ich oryginałów lub ich poświadczonych za zgodność odpisów, w terminie 7-u dni – pod rygorem oddalenia powództwa. W efekcie, w piśmie z dnia 15.11.2018r. wyżej wymieniony wyjaśnił, że nie może wywiązać się z rzeczowej powinności, bowiem strona powodowa dysponuje jedynie kserokopiami dokumentów potwierdzających istnienie spornej wierzytelności – k. 97 i 109.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

W 2012r. pomiędzy pozwanym B. W. a (...) Polska Sp. z o.o w W. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług o bliżej nieustalonej treści. Pismem z dnia 31.10.2012r. wyżej wymieniony wypowiedział usługodawcy omawianą umowę. Jednocześnie uprzednio uiścił on na rzecz kontrahenta wszystkie należności obciążające go w związku z zawarciem umowy. W konsekwencji na dzień orzekania nie posiada on żadnego zadłużenia ze wskazanego tytułu.

W dniu 13.04.2015r. pomiędzy (...) Polska a (...) Sp. z o.o S.K.A. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, na mocy której pierwszy z wymienionych podmiotów zbył na rzecz nabywcy wierzytelność w kwocie 282,82 zł, którą - zgodnie z jego twierdzeniami – miał posiadać w stosunku do B. W..

(dowody:

- odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13.04.2015r. wraz z załącznikami – k. 110-124,
- odpis potwierdzenia zapłaty ceny sprzedaży wierzytelności z 11.04.2016r. – k. 125-126,
- odpisy wypisów z KRS z dnia 19.11.2015r. i z 4.02.2018r. – k. 122-152,
- zeznania pozwanego B. W. – k. 214).

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania pozwanego, bowiem są one spójne i logiczne, zaś strona powodowa nie przedłożyła dowodów, w oparciu o które możnaby było podważyć ich rzetelność.

Jako równie przekonujące ocenione zostały dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego, autentyczności których nie kwestionowała żadna ze stron.

W rozpatrywanym przypadku to strona powodowa obowiązana zatem była wykazać, że nabyła (...) Sp. z o.o. wierzytelność, która faktycznie przysługiwała jej zbywcy w stosunku do pozwanego B. W., w tym przedstawić zwłaszcza stosowne dokumenty, które potwierdzałyby zasadność jej twierdzeń zawartych w pozwie. Spoczywała na niej także powinność udowodnienia dochodzonego roszczenia oraz wyjaśnienia, z jakich tytułów (na podstawie których zapisów umownych) domaga się ona należności opisanych w pozwie.

Tymczasem w ocenie Sądu, powodowa spółka nie przedstawiła dowodów, w oparciu o które możnaby potwierdzić zasadność jej twierdzeń. W szczególności - pomimo wezwania - nie przedłożyła dowodu tak podstawowego jak oryginał umowy o świadczenie usług, do zawarcia której doszło pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. Natomiast to właśnie na podstawie zapisów zawartych w treści umowy pozwany miał zostać obciążony przez poprzednika prawnego strony powodowej spornymi należnościami za niewywiązanie się z postanowień umowy poprzez nieuiszczenie opłat za usługi telekomunikacyjne. Strona powodowa wskazała zaś zwłaszcza jedynie ogólną kwotę dochodzonego roszczenia i mimo wezwania Sądu w wyznaczonym terminie nie określiła podstaw i sposobu jego naliczenia. Powodowa Spółka nie udowodniła ponadto, że pozwanemu doręczono zostały faktury, o których mowa w pozwie. Co więcej, nie przedłożyła nawet oryginałów lub prawidłowo potwierdzonych za zgodność z oryginałem odpisów faktur, na podstawie których jej poprzednik prawny obciążyć miał kontrahenta należnościami dochodzonymi pozwem.

W tym miejscu przypomnieć natomiast wypada, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego kserokopia będąca odwzorowaniem oryginału może zostać uznana za odpis tylko, jeśli została poświadczona za zgodność z oryginałem. Takie stanowisko zostało wyrażone między innymi przez Sąd Najwyższy w wyroku z 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09. W orzecznictwie przyjmuje się, iż dokumentem w rozumieniu przepisów kpc jest oryginał. Podobne stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione zostało m.in. w wyroku z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, w postanowieniu z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, czy w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08. W efekcie należy stwierdzić, że większość „dokumentów” przedstawionych przez stronę powodową na poparcie dochodzonego roszczenia, nie może być uznana za dokument, a co za tym idzie, nie może zostać potraktowana jako dowód w sprawie (poza umową sprzedaży wierzytelności).

Wobec opisanej postawy powodowej spółki Sąd pozbawiony został możliwości zweryfikowania zasadności żądań wskazanych w pozwie. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie sposób przede wszystkim stwierdzić jakie zapisy umowy naruszył B. W. i jakimi należnościami z tego tytułu mógł zostać skutecznie obciążony, a także czy świadczenia te stały się (a jeśli tak w jakich datach) wymagalne.

W konsekwencji, skoro powódka nie zaoferowała wystarczających dowodów na poparcie swych żądań, jej powództwo – jako nieudowodnione – podlegało oddaleniu, na zasadzie art. 6 kc.

Już tylko na marginesie zauważyć wypada, że na obecnym etapie postępowania strona powodowa utraciła możliwość składania nowych wniosków dowodowych. (art. 207 § 6 kpc).

S ę d z i a